

Szentendrén járt a hatodik osztály, avagy a „nagy csobbanás”...

Az idei tanulmányi kirándulás szervezésére az online oktatás hitelen megszűnése után igen kevés időnk maradt. Előre, egyáltalán nem tudtunk tervezni a nagyfokú bizonytalanság miatt. A még szeptemberben tervezett úticélunkat módosítanunk kellett a programok részleges törlése miatt. Sőt, az új tervünk sem tudott megvalósulni, mert komplett kiállítások kerültek bezárásra és a legtöbb helyszín programkínálata is szinte a negyedére csökkent. Minden viszontagság ellenére, megérte a sok-sok újratervezés és módosítás, mert a lehető legjobb programkínálatot sikerült kitalálnunk magunknak.

Személy szerint, nagyon boldog vagyok, mert az osztály minden új tervnek és változásnak örülni tudott. A gyerekek mindenben meglátták a lehetőséget egy együtt eltölthető, élményekben gazdag nap megvalósulására. Fontos, hogy időben megtanulják a tanulók, hogy minden változáshoz alkalmazkodni szükséges és mindig van ugyanolyan jó, csak éppen más megoldás.

Június 11-én, egy verőfényes nap reggelén, autobusszal indultunk el testvérosztályunkkal (2. osztály) idei tanulmányi kirándulásunk helyszínére, Szentendrére.

Szentendre belvárosát városfelfedező kvízzjáték segítségével tekintettük meg. Miután a programgazda-animátor kiosztotta a szükséges térképeket, a kvízkérdéseket is tartalmazó, városismereti feladatlapokat, valamint egy válaszáshoz szükséges, lekapható festékekkel eltakart megoldókulcsot, a csapatoknak önállóan kell megtalálniuk a térképen bejelölt útvonal 24 pontját, amelyekhez mindegyikéhez egy-egy kérdés tartozott. Mindegyik számozott látnivalóhoz egy tömör, frappáns, „idegenvezetői” szöveget készült és tartozott hozzá egy témához illő kvízkérdést. A csapatoknak ki kellett kitalálniuk a helyes válaszokat a kérdésekre. A program során az a csapat nyert, amelyik a legkevesebb rossz kaparással tudta megválaszolni helyesen a kvízkérdéseket. Volt olyan csapat, amelyik nagyon komolyan végigjárta a helyszíneket és megoldotta a feladatokat, vagy olyan, amelyik félúton feladta, de volt olyan is, amelyik a nagy „buzgálkodásban” éppen a megoldókulcsot hagyta el... Szerencse, hogy a fagyizót mindegyik megtalálta!

A város felfedezését követően, egy kis séta után érkeztünk meg a Duna partján található tiszásra, ahol a "Soft-Csúzlis" kalandjáték történeteineként teniszlabda nagyságú, nagyon puha, de jó röptű, speciális szivacs labdát használtunk, ami teljes baleset- és fájdalommentességet biztosított a játék során. Háromféle, egymásra épülő játék váltotta ki minden résztvevőből az önfeledt, fizikai aktivitást.

A programban szereplő játékok:

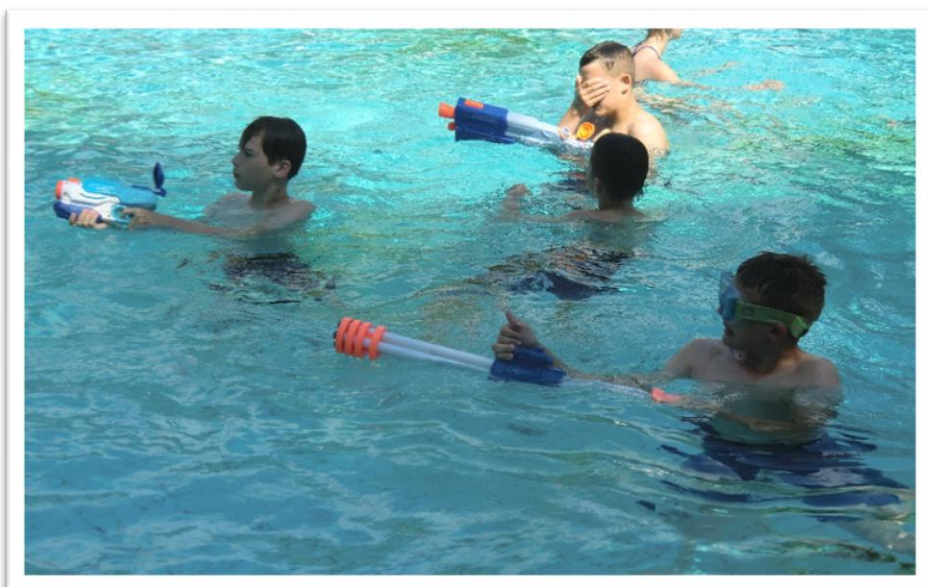
- Vadkeleti adok-kapok: Mint a vadnyugaton a jók a rosszak ellen, egymással szemben állva csapatok közötti párbaj játék. Cél: mielőbb kilőni az ellenfelet.
- Huszáros vesszőfutás: Mint a futóvadlövés, a vadászok egymással szemben állnak a mező két oldalán és közöttük futnak át egyesével a vadak. A cél, hogy minél kevesebb találattal érjen át a mezőn a futó.
- Stratégiai zászló és életszerző játék: Egy piros és egy kék csapat egymástól 30 méterre védi a saját zászlaját és játékosonként a 3-3 életét. Cél az ellenfél életeinek és zászlájának a megszerzése.

A Soft-Csúzlis játékok után következett a vakfoci, amely az egyik legjobb önbizalom, bizalom és bátorságfejlesztő játék. A maximális biztonság ellenére, szükség volt egy kis adag “vakmerőségre” ahhoz, hogy a gyerekek mozogni merjenek és játszani tudjanak a pályán. A csörgő focilabda vezetésének, kezelésének megismerése után került fel először a “vakfejvédő” az “avatársak” által szóbeli segítségadással és szalagokkal irányított játékosokra. Amellett, hogy mindenki megtapasztalhatta a látás hiányának jónéhány következményét, az egymásra utaltság szükségességét, a segítségnyújtás- és elfogadás jelentőségét, sok vicces, vagy szórakoztató pillanatot is átélhettek tanulóink.

Délután háromkor kezdődött utolsó programunk, Leányfalu termálfürdőjében. A rekkenő hőségben ezt a programot várta legjobban az osztály. Végre mindenki elmerülhetett a hűsítő „habokban” és önfeledten élvezhette a fürdözést. Nagy vízpisztolycsaták zajlottak a vízben és a három órás strandolásba belefért a fagyizás és a hagyományos strandétkek fogyasztása is. Minden medencét kipróbáltak a gyerekek, a parton maradók sem úszták meg szárazon. Nagy szerencsénkre, felállítottak egy csúszdát is, amelyet azonnal birtokba vett az osztály egy része.

Sajnos, a 26 fős osztályunkból csak 19-en tudtak részt venni a kiránduláson, de aki ott volt, láthatóan jól érezte magát. El is határoztuk, hogy a későbbiekben még járunk ezen a környéken Bánhidi Mónika tanárnőnek köszönjük azt, hogy elkísért minket!

Az utolsó tanítási nap három óráját már szinte teljes létszámban tudtuk együtt tölteni. Ezt a tanévet a nap végén közös ebéddel zártuk, melynek fő fogása pizza volt. Az osztály jó étvágyában ezen a napon sem csalódtam!

Nagyon jó élményekkel zártuk az évet, szeptemberben újra találkozunk!

Kelemen Ildikó osztályfőnök

